

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: J. Č., narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Krumichem
sídlem Politických vězňů 427, 280 02 Kolín

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2021, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Krumicha, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku 11 505,35 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 7. 4. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného shora (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26. 11. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná změnila své zamítavé rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019 a podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 540/2020 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznala žalobci v návaznosti na jeho žádost ze dne 14. 2. 2019 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a to ode dne 27. 6. 2019. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná realizovala rozsudek Krajského soudu

v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55, jenž vycházel z posudkových závěrů vyslovených Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v posudku ze dne 29. 7. 2020, podle nějž žalobcova pracovní schopnost poklesla ode dne 27. 6. 2019 o 70 % v důsledku zdravotního stavu odpovídajícího položce 8 (inkontinence stolice) oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity).

2. Žalobce v žalobě žalované vytýká, že nepostupovala zcela v souladu s § 38 a § 39 zákona o důchodovém pojištění a § 2 a § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, když nezohlednila, že dlouhodobým nepříznivým stavem odpovídajícím invaliditě v souladu s doloženými nálezy funkčních vyšetření ošetřujících lékařů trpěl již před datem 27. 6. 2019. Žalobce souhlasí s tím, že jeho pracovní schopnost trvale poklesla o 70 %, neboť závěry posudkové komise MPSV potvrzují i aktuální lékařské zprávy ze dne 14. 2. 2020 a 13. 5. 2020, má však za to, že zdravotní stav trvá přinejmenším od 4. 4. 2019, přičemž již předtím mohl jeho zdravotní stav odpovídat některému z nižších stupňů invalidity. Podotýká, že k žalobě ve věci sp. zn. 49 Ad 39/2019-55 přiložil sice jen lékařskou zprávu ze dne 27. 6. 2019, nicméně součástí zdravotního spisu, s nímž pracovala lékařská posudková služba, byla již v té době i lékařská zpráva ze dne 4. 4. 2019 s totožným popisem, stejně jako lékařská zpráva ze dne 28. 5. 2015 popisující mírnější zdravotní obtíže. Judikatura přitom shodně se zveřejňovanými stanovisky veřejného ochránce práv vyžaduje, aby posudkoví lékaři stanovovali datum vzniku invalidity okamžikem vzniku nemoci, kdy se objevily první zásadní obtíže, a věnovali se vývoji nemoci. K tomu však v případě žalobce nedošlo, ačkoliv byly podklady zachycující vývoj onemocnění součástí spisové dokumentace. Žalovaná se odmítla těmito lékařskými zprávami zabývat, nevyžádala si vyjádření posudkové komise a přiznala invalidní důchod od 27. 6. 2019 s odkazem na vázanost posudkem posudkové komise a rozsudkem soudu.
3. Žalobce popsal, že od roku 2015 a zejména od roku 2017 má výrazně silnější trvalé příznaky syndromu dráždivého střeva, jež snižují jeho celkovou výkonnost. Žalobce pociťuje únavu, slabost, vyčerpání, je často neschopný koncentrace. Trpí na průjemovou stolicí s nutkavým vyprazdňováním, obtíže má vždy po příjmu potravy a při chůzi či zátěži, i více než 6x denně. Po náhlém pocitu potřeby defekace musí okamžitě (v řádu sekund) vyhledat toaletu, jinak dojde k inkontinenci stolice. Nadto má žalobce pocit vlhkého konečníku, hlenový výtok a občas krvácí. Vzhledem k těmto potížím musí být žalobce v bezprostředním dosahu toalety a sanitárního zařízení, neboť je nezbytná jeho následná hygiena. Takové prostředí má pouze doma, přesto celodenně používá inkontinenční pomůcky. Má-li jít ven mimo domov, raději v rozporu s lékaři stanovenými režimovými opatřeními předtím nejí a nepije, ani toto opatření se však vždy nesetkává s pozitivním výsledkem, a nadto takové porušování životosprávy je akceptovatelné jen krátkodobě a výjimečně v mimořádných situacích. Inkontinence stolice má negativní dopad na kvalitu jeho života – žalobce má stres z ponížení, a proto nedobrovolně vyhledává samotu, čímž se izoluje; je omezen v běžných denních činnostech (jde o domácí i sportovní aktivity, cestování dopravními prostředky, pohyb po neznámých místech); žalobce je neschopen vykonávat původní zaměstnání (je bývalým hasičem a funkcionářem v oblasti požární ochrany), nepodařilo se pro něho najít ani jiné vhodné zaměstnání (kde by mohl využít dosaženého vzdělání a zkušeností) prostřednictvím Úřadu práce České republiky. Žalobce se na postižení neadaptoval a jeho postižení není ani stabilizované.

4. Žalobce dále uplatňoval výhrady vůči tomu, že mu byl oznámením stanoven jiný výplatní termín (k 20. dni v měsíci) než jeho manželce, ač opakovaně žádal o stanovení výplatního termínu na počátek měsíce, a nebude-li to možné, na výplatní den manželky (12. den v měsíci). I při znalosti ustanovení § 116 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 540/2020 Sb. (dále jen „organizační zákon“) má žalobce za to, že nelze přijmout zásadu plné libovůle správního orgánu, ale naopak je třeba vycházet ze zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. V poslední části pak žalobce namítl, že opakovaně žalovanou žádal o vyplácení dávky na bankovní účet, žalovaná mu však nevyhověla. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 116b organizačního zákona.
6. Žalovaná namítla, že je při svém rozhodování povinna plně respektovat závěry posudkových lékařů, stejně jako závazný právní názor soudu vyslovený v rozsudku ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55. Soud žalované uložil, aby v dalším řízení mezi své podklady zařadila i posudek Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020, nijak ji však nezavázal k tomu, aby si vyžádala jeho doplnění či posudek nový. Pokud měl žalobce proti posudku posudkové komise MPSV výhrady či připomínky, měl je uplatnit v soudním řízení a soud by si mohl vyžádat doplňující či srovnávací posudek. Žalobce si proti rozsudku nepodal ani kasační stížnost. Žalovaná ani nesouhlasila s tím, že by se měl okamžik vzniku invalidity stanovovat od okamžiku vzniku nemoci, neboť to neodpovídá právní úpravě, podle níž je základním předpokladem pro vznik invalidity dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. K druhé části žalobní argumentace žalovaná jednak upozornila na to, že v kontrastu s § 116 odst. 1 organizačního zákona nemohlo být očekávání žalobce, že bude výplatní termín určen podle jeho volby bez ohledu na provozní možnosti a dispozice plátce dávky, legitimní a jednak podotkla, že oznámení o výplatním termínu není rozhodnutím podle správního řádu. K třetí části žaloby pak žalovaná uvedla, že původní žádost o výplatu na bankovní účet neměla v době vydání nového rozhodnutí k dispozici, nicméně nyní již byla výplata na účet zařízena a touto cestou byl žalobci poukázán vrácený doplatek důchodu, nevyzvednutá splátka i jednorázový příspěvek důchodci. S ohledem na uvedené žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.
7. Žalobce v replice soudu navrhl vyžádání doplnění posudku posudkové komise ze dne 29. 7. 2020. Žalobce nesouhlasí s tím, že mu žalovaná klade za vinu, že k žalobě nepřiložil lékařskou zprávu ze dne 4. 4. 2019, podstatné je, že byla součástí dokumentace, kterou měla posudková komise a žalovaná k dispozici. Pokud jde o výplatní termín, žalobce nezpochybňuje pravomoc žalované jej stanovit, ale namítá, že dle oficiálního stanoviska žalované bude stanovována shodná splatnost důchodu u manželů, bude-li o to požádáno, v případě žalobce však bylo postupováno odlišně, což je diskriminační a tato libovůle porušuje zásadu legitimního očekávání. Na vyslovení právního názoru, že má být žalobci invalidní důchod vyplacen bezhotovostním převodem, již žalobce s ohledem na nápravu po podání žaloby dále netrvá.
8. V podání ze dne 16. 6. 2021 žalovaná ještě doplnila své vyjádření v tom směru, že žalobce nežádal o stejnou splatnost invalidního důchodu, jako má jeho manželka, nýbrž žádal (obdobně jako jeho manželka) o výplatu ke konkrétnímu dni v měsíci. O sjednocení výplatního termínu obou manželů žalobce požádal až dne 29. 4. 2021 a této žádosti žalovaná vyhověla, o čemž byl žalobce informován ve dnech 11. a 14. 6. 2021.

9. Podáním ze dne 6. 12. 2021 žalobce sdělil, že od 10. 2. 2020 mu byl přiznán vyšší starobní důchod, takže mu invalidní důchod již není vyplácen a nepřichází do úvahy ani jeho odnětí. Proto má smysl se zabýrat pouze tím, zda měl nárok na invalidní důchod v období před 27. 6. 2019. Po podání žaloby žalovaná žalobci vyhověla jak v otázce sjednocení výplatního termínu důchodů, tak v otázce výplaty důchodu na bankovní účet, proto v tomto směru již žalobce na žalobě netrvá. S ohledem na vázanost dříve vysloveným právním názorem soudu a shodnost skutkového stavu v období od 4. 4. 2019 do 26. 6. 2019 žalobce má za to, že v tomto období mu také náležel invalidní důchod třetího stupně. Posudkové hodnocení v posudcích Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7. a 21. 10. 2021 žalobce považuje za šikanózní, věcně nesprávné a účelově podané s předem stanoveným zadáním žalobce protiprávně poškodit a znevážit objektivní posouzení posudkové komise ze dne 29. 7. 2020. Namítá, že posudkoví lékaři byli podjatí, jelikož jsou v pracovněprávním vztahu k MPSV, jemuž podléhá i žalovaná. Žalobce uvedl, že usiloval o zadání znaleckého posudku, nepodařilo se mu však vzhledem k nové právní úpravě znalecké činnosti sehnat žádného znalce. Dále žalobce předložil několik aktuálních lékařských zpráv, k nimž mj. uvedl, že v lékařské zprávě MUDr. V. ze dne 25. 8. 2021 byla verifikována jedna z možných příčin fekální inkontinence – snížená funkce svěrače. Kromě toho žalobce odkázal na odborné materiály lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze (reálně jde ovšem o webové stránky tvořené absolventem 1. lékařské fakulty MUDr. J. Š.), podle nichž poškození svěrače je jen jednou z možných příčin (a nikoliv jedinou, jak nesprávně prosazují posudky posudkové komise z roku 2021) inkontinence stolice, jež je definována jako častý mimovolní a nechtěný odchod stolice, tedy pacientem nechtěná ztráta kontroly vyprazdňování stolice. Příčinou takového stavu přitom mohou být i průjmové stavy, chirurgické zákroky a řada dalších.
10. V průběhu jednání konaného dne 6. 12. 2021, z nějž se pracovnice žalované omluvila z důvodu chybějícího dokladu o pověření, žalobce zopakoval či odkázal na obsah svých písemných podání, přičemž podotkl, že vycházel z toho, že je nepravděpodobné, že by invalidita III. stupně vznikla skokově, a proto předpokládá, že invalidita vznikala postupně již dříve. Soud přitom zamítl návrh žalobce na zadání znaleckého posudku z oboru posudkového lékařství, neboť takový důkaz soud považuje v kontextu níže uvedené právní argumentace za nadbytečný.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 2. 2019 byla se žalobcem na PSSZ sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu od data vzniku nároku podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Žádosti původně žalovaná rozhodnutími ze dne 31. 5. 2019 a ze dne 4. 10. 2019 nevyhověla, jelikož podle posudkových lékařů pokles pracovní schopnosti žalobce činil toliko 30 %, takže nebyly splněny podmínky ani pro přiznání invalidity prvního stupně.
12. Soudu je z úřední činnosti známo, že rozhodnutí žalované vydané v námitkovém řízení však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55, který vyšel ze závěrů posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020, jež zejména s odkazem na odborné lékařské nálezy z oboru endoskopie ze dne 31. 5. 2019, 27. 6. 2019 a 6. 11. 2019 uzavřela na rozdíl od předchozích posudkových lékařů, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je fekální inkontinence, a to za přispění syndromu dráždivého tračníku s divertikulózou sigmatu (esovité kličky tlustého střeva) a hiátové hernie (jícnové kýly). Jedná se proto o postižení ve smyslu položky 8 (inkontinence stolice) oddílu C kapitoly XI přílohy

k vyhlášce o posuzování invalidity, nikoliv podle položky 6a či 6b tamtéž. Posudková komise stanovila pokles pracovní schopnosti v důsledku tohoto postižení ve vyhláškou stanovené výši 70 %, což odpovídá již invaliditě třetího stupně. Posudková komise dále neuplatnila § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, jelikož ostatní doprovodná zdravotní postižení žalobce neshledala posudkově významnými (ta byla kontinuálně léčena). Poněvadž nelze vyloučit zhoršení zdravotního stavu žalobce, pokud by vykonával dosavadní výdělečnou činnost (protipožární technik), nelze podle posudkové komise konstatovat, že by byl žalobce na postižení adaptován. Platnost posudku tak byla stanovena natrvalo, za den vzniku invalidity pak byl určen den 27. 6. 2019, kdy byl žalobce vyšetřen v endoskopickém centru. Posudková komise shrnula, že se u žalobce nepravidelné urgentní průjemové stolice i přes dodržování dietních režimových opatření a farmakoterapii ustálily na počtu 5-6 denně, zejména po ránu a po jídle, žalobcova hmotnost tím neklesala. Žalobce trpí i nedobrovolným únikem stolice v případech, kdy okamžitě nevyhledá toaletu při pocitu náhlé potřeby. Inkontinence stolice coby těžké funkční zdravotní postižení podstatně ovlivňuje život žalobce v rovině společenské, sportovní i pracovní, neboť jeho aktivní pohyb je limitován diskomfortem – dyspeptickým (např. tlak v břiše, plnost po jídle, říhání, nadýmání) a defekačním. Jedná se přitom o takový sociální problém, který vede k izolaci žalobce. Protože soud tento posudek vyhodnotil jako přesvědčivý, závázal žalovanou, aby jej zařadila mezi své podklady a závázal ji právním názorem, že její předchozí posouzení zdravotního stavu žalobce (a tedy i jeho posudkové zařazení) nebylo správné. Soud nad rámec citace závěrů posudku posudkové komise závazně neurčoval, kdy došlo ke vzniku invalidity žalobce.

13. Prvostupňovým rozhodnutím dne 26. 11. 2020 žalovaná s odkazem na § 87 správního řádu v autoremeduře změnila své rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019 a přiznala žalobci ode dne 27. 6. 2019 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 19 833 Kč měsíčně s tím, že od ledna 2020 se valorizuje na částku 21 066 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná s odkazem na to, že realizuje rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55, konstatovala, že shledala, že námitkám žalobce doručeným dne 4. 10. 2019 lze plně vyhovět a dále odůvodnila výpočet výše invalidního důchodu.
14. Přípisem ze dne 3. 12. 2020 žalovaná manželce žalobce sdělila, že nemůže přihlížet k individuálním požadavkům na stanovení dne splatnosti důchodu (s výjimkou manželů žádajících o stejný den splatnosti již při uplatnění žádosti o důchod), a proto nelze vyhovět její žádosti ze dne 26. 10. 2020.
15. Dne 12. 1. 2021 žalobce uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, v nichž vyjádřil nesouhlas se stanovením vzniku invalidity až od 27. 6. 2019 a argumentoval identicky jako v žalobě lékařskými zprávami ze dne 4. 4. 2019 a 28. 5. 2015.
16. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 2. 2021 žalovaná námitky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná obdobně jako ve vyjádření k žalobě uvedla, že byla zavázána právním názorem soudu, že je žalobce invalidní ve třetím stupni až od 27. 6. 2019 a že jí nepřísluší tento závěr přehodnocovat. Ověřila též, že lékařské zprávy ze dne 4. 4. 2019 a 28. 5. 2015 byly uvedeny v podkladech posudků zpracovaných posudkovými lékaři dne 7. 5. 2019 a 24. 9. 2019, Posudková komise MPSV v Praze tak při zpracování posudku ze dne 29. 7. 2020 měla informaci o nich k dispozici, a žalovaná proto nepochybuje, že k nim přihlédla. Námitky proti termínu splatnosti žalovaná považovala za nepřipustné, neboť se týkají oznámení ze dne 4. 12. 2020, a nikoliv prvostupňového rozhodnutí. Ke způsobu výplaty dávky pak konstatovala, že při vydání

prvostupňového rozhodnutí neměla k dispozici žádost žalobce o zřízení výplaty důchodu na bankovní účet, nicméně její existenci nyní ověřila a při dalších výplatách k ní již bude přihlédnuto. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 8. 2. 2021.

17. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně a (vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se dlouhodobě zdržuje v K. – S., což dokládá i průběh doručování ve správním řízení) i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Soud s ohledem na argumentaci žalobce provedl důkaz posudkem Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7. 2021, jejíž členkou byla též lékařka s odborností v oboru interního lékařství. Posudková komise (pro soud překvapivě) konstatovala, že žalobce nikdy nebyl invalidní, přičemž svůj posudek ze dne 29. 7. 2020 označila za posudkový omyl. Zdravotnímu stavu žalobce v podobě syndromu dráždivého tračníku s doloženou divertikulózou esovité kličky tlustého střeva spojeného s urgentními průjemovými nepravidelnými stolicemi o frekvenci 5-6x denně, hlavně po ránu a do 30 minut po jídle, akcentovanými pohybem, avšak bez poklesu hmotnosti, doprovázeného bolestmi krční páteře, zvýšenou hladinou cholesterolu, bilirubinu a kyseliny močové a zvýšeným krevním tlakem, odpovídá hodnocení podle položky 6b oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesem pracovní schopnosti o 30 % bez dalšího navýšení. Posudková komise vyšla z toho, že inkontinence stolice je definovaná nesprávnou funkcí análního svěrače, z podkladové dokumentace však neplyne, že by funkce svěrače byla narušena, jeho napětí je u posuzovaného přiměřené. Dokumentace naopak dokládá příznaky syndromu dráždivého tračníku. *Pokud jde o lékařské zprávy ze dne 27. 6. 2019 a ze dne 4. 4. 2019, obtíže v nich popisované jsou shodné, fekální inkontinence však jimi není objektivně verifikována.*
19. V návaznosti na tento posudek soud vyžádal od Posudkové komise MPSV v Praze ještě doplnění posudku. Posudkovou komisi přitom upozornil, že stejně jako žalovaná je i soud nyní vázán již vysloveným právním závěrem, že posudkový stav objektivizovaný v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 odpovídá položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Tázal se tak posudkové komise, zda se zdravotní stav před 27. 6. 2019 podstatně odlišoval, a dále žádal vyjádření k otázce, zda funkční dopady postižení žalobce v podobě omezené schopnosti udržení stolice následkem divertikulitidy střev nebyly před 4. 4. 2019 srovnatelné s dopady skutečné inkontinence stolice.
20. V doplňujícím posudku ze dne 21. 10. 2021 Posudková komise v Praze, jejíž členkou byla též lékařka s odborností v oboru interního a plicního lékařství, setrvala na tom, že žalobce nebyl invalidní, a to ani od 28. 5. 2015. Funkční srovnání stavu posuzovaného se stavem provázejícím diagnózu inkontinence stolice se posudkové komisi jeví jako značně nadhodnocené. Kontinuální odchod stolice i počet stolic je údajem udávaným žalobcem, jde o jeho subjektivní hodnocení. Porucha análního svěrače přitom není a nebyla u žalobce přítomna. V období do 4. 4. 2019 je doloženo přibývání na váze, ačkoliv při masivních a častých průjmech dochází k váhovému úbytku. V lékařské zprávě ze dne 4. 4. 2019 ani není uváděna inkontinence, nýbrž jen sklon k inkontinenci. V lékařské zprávě ze dne 28. 5. 2015 pak byly obtíže žalobce vyjádřeny oproti zprávě ze dne 27. 6. 2019 velice mírně (stolice 2-4x denně), což nelze hodnotit jako patologický stav. I při hypotetickém vnímání zdravotního stavu popsáního v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 jako inkontinence stolice

jsou obtíže uváděné dne 28. 5. 2015 *de facto* jen mírnými zažívacími obtížemi, a to i z hlediska funkčních dopadů.

21. K oběma posudkům soud hned na úvod musí konstatovat, že není důvodná námitka podjatosti vznášena žalobcem proti členům posudkových komisí vypracovávajících oba posudky z roku 2021 pro jejich vztah k MPSV, do jehož resortu spadá též žalovaná. Kromě toho, že by takový důvod dopadal stejnou měrou na členy posudkové komise podávající posudek ze dne 29. 7. 2020, jež se žalobce dovolává, Nejvyšší správní soud již v minulosti jednoznačně uzavřel, že takový vztah za důvod neobjektivnosti považovat nelze (viz již rozsudek ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35, publikovaný pod č. 33/2003 Sb. NSS). Namítaná skutečnost tedy nebrání tomu, aby soud z posudků vycházel.
22. Soud před zhodnocením skutkového stavu v podobě zdravotních obtíží žalobce před 27. 6. 2019 musí nejprve zdůraznit, že aktuální případ je specifický tím, že ve věci žalobce ve vztahu ke stejnému časovému období již soud jednou rozhodoval.
23. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je žalovaná právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázána. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. je přitom žalovaná v případě, že soud ve věci prováděl dokazování, povinna zahrnout provedené důkazy mezi podklady pro své nové rozhodnutí. Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud výroky napadeného rozhodnutí přezkoumává v mezích žalobních bodů. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. dále soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci.
24. Otázce vázanosti dříve vysloveným právním názorem soudu se podrobněji věnuje judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), odkázat lze např. na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, publikované pod č. 4015/2020 Sb. NSS, dospívající k závěru, že vázanost NSS právním názorem vysloveným v téže věci nemůže NSS prolomit ani cestou rozšířeného senátu a že jedinou cestou změny dříve vysloveného právního názoru v totožné věci je pouze pozdější odchylná judikatura soudů precedenčně nadřazených NSS, nebo na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017-28, z něž lze dovodit, že závazným právním názorem se nerozumí jen právní hodnocení soudu, ale i závěr soudu o tom, jak mají být hodnoceny shromážděné důkazy (tedy závěr skutkový). Uvedené závěry vyslované ve vztahu k NSS, resp. závaznosti rozhodnutí NSS vůči soudům krajským, lze přitom nepochybně obdobně vztáhnout i na otázky vázanosti krajského soudu svým dříve vysloveným názorem v totožné věci a vázanosti správního orgánu rozhodnutím krajského soudu, jelikož se řídí shodnou právní úpravou.
25. Shora citovaná ustanovení je třeba vykládat se zřetelem na jejich vzájemnou provázanost, nikoliv jen izolovaně. Pokud žalovaná vycházela striktně z toho, že byla vázána právním názorem soudu, že žalobce byl invalidní ve třetím stupni až od 27. 6. 2019, soud konstatuje, že tato premisa není zcela přesná. Za prvé nelze přehlédnout, že předmětem žalobních bodů v žalobě řešené soudem pod sp. zn. 49 Ad 29/2019 byla samotná otázka, zda je žalobce invalidní, spor však již nebyl veden o to (a v tomto směru soud vlastní názor v rozsudku nespecifikoval), k jakému datu invalidita vznikla. Z rozsudku je patrné, že se soud ztotožnil s hodnocením vysloveným Posudkovou komisí MPSV v Praze v posudku ze dne 29. 7. 2020, a tedy že zavázal žalovanou závazným právním názorem, že onemocnění

popsané v tomto posudku v návaznosti na lékařskou zprávu ze dne 27. 6. 2019 je onemocněním odpovídajícím položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesu pracovní schopnosti o 70 %, přičemž tento stav byl dán i k datu vydání tehdy napadeného rozhodnutí (4. 10. 2019). Soud se však vzhledem k nedostatku žalobní argumentace v tomto směru nezabýval tím, zda případně tento stav nepanoval již dříve. Zabývat se tím ostatně ani nemusel, jelikož již stávající zjištění dostačovalo k závěru, že je třeba přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalované. Otázka, již žalobce v souvislosti se svým zdravotním stavem otevřel nynější žalobou, resp. námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí, tak oproti přesvědčení žalované nebyla prejudikovaná.

26. I kdyby však bylo možné závěry vyslovené v předchozím rozsudku vnímat jako ztotožnění soudu se vznikem invalidity žalobce až dnem 27. 6. 2019, přesto by to nezbavovalo žalobce možnosti otevřít tuto otázku v nynější žalobě. Zatímco žalovaná se již nemůže ve vztahu vyslovenému závěru soudu zprostit své povinnosti jej podle § 78 odst. 5 s. ř. s. respektovat, jelikož v příslušné lhůtě proti rozsudku ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55, nepodala kasační stížnost, žalobce s ohledem na vyhovující výrok rozsudku takovou možnost vůbec neměl. Pokud mu tedy žalovaná vytýká, že kasační stížnost nepodal, pomíjí, že co do výroku rozsudku plně úspěšný žalobce nebyl subjektivně oprávněn přípustnou kasační stížnost podat (byla by nutně odmítnuta). V důsledku toho ovšem může uplatňovat svůj právní názor i v řízení navazujícím na vydání zrušujícího rozsudku a případně jej prosadit v případě, že by mu nyní soud nedal za pravdu, v následné kasační stížnosti. Soud tedy nemůže argumentaci žalobce pominout bez věcného posouzení, odkaz na vázanost žalobce vydaným rozsudkem ve smyslu § 54 odst. 6 s. ř. s. by v tomto případě nemusela být dostačující. Oproti tomu, pro žalovanou platí vzhledem k neuplatnění kasační stížnosti právní názor, že onemocnění odpovídající popisu v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 je onemocněním zařaditelným pod položku 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesu pracovní schopnosti o 70 %, plně a soud v řízení o nynější žalobě již tento právní názor nemůže přehodnotit v její prospěch.
27. Dále je třeba říci, že vázanost žalované závazným právním názorem soudu je limitována vzhledem k pravidlu v § 75 odst. 1 s. ř. s. též zachováním totožnosti zjištěného skutkového stavu a rozhodné právní úpravy. Výjimečně pak tato vázanost může být prolomena též zřetelným posunem v judikatuře vyšších soudů, z něž by jasně plynula nezákonnost či protiústavnost dříve vysloveného právního názoru. V tomto případě nicméně ke změně judikatury nedošlo a nezměnila se ani rozhodná právní úprava. Změnit se však mohl zjištěný skutkový stav, pokud by byly k dispozici nové, dříve neznámé lékařské zprávy apod. V tomto bodě přitom k jistému posunu dochází.
28. Byť žalovaná správně konstatuje, že žalobcem zmiňované lékařské zprávy ze dne 4. 4. 2019 a 28. 5. 2015 uváděli ve svých posudcích jako referenční materiál posudkoví lékaři Pražské správy sociálního zabezpečení i žalované, nelze přehlédnout, že Posudková komise MPSV v Praze tyto lékařské zprávy v posudku ze dne 29. 7. 2020 vůbec nezmiňuje a nijak nevyhodnotila relevanci skutečností v nich uváděných. Bezbréhá důvěra žalované v to, že o nich posudková komise musela vědět, přitom přehlíží skutečnost, že lidé jsou z povahy věci chybující bytosti a že mohlo dojít k přehlédnutí namítanému žalobcem, ač by k tomu nemělo docházet. Vzhledem k prakticky totožnému popisu posudkově rozhodných zdravotních obtíží žalobce v lékařských zprávách ze dne 4. 4. 2019 a 27. 6. 2019 se naopak jeví vysoce pravděpodobným, že posudková komise existenci lékařské zprávy ze dne

4. 4. 2019 nedopatřením přehlédla nebo (méně pravděpodobně) že se při formulaci svého posudku dopustila omylem záměny data vzniku invalidity. Přitom je pravdou, že obě žalobcem zmiňované lékařské zprávy byly součástí zdravotního spisu a posudková komise se k nim mohla a (vzhledem k tomu, že posudková komise je povinna se zabývat datem vzniku invalidity a případných změn stupně invalidity i bez žalobní námitky) měla vyjádřit. Za daného stavu tedy žalovaná měla k námitkám žalobce přinejmenším učinit dotaz na posudkovou komisi, zda skutečně lékařské zprávy uváděné žalobcem při svém závěru zvažovala, a pokud nikoliv, zda něco mění na uváděném datu vzniku invalidity.

29. Protože tak neučinila žalovaná, učinil tak v řízení o žalobě soud. Posudková komise nicméně tentokrát přehodnotila dříve v roce 2020 vyslovený závěr, jenž zřetelně vycházel spíše z materiálního hodnocení funkčních omezení plynoucích ze zdravotního stavu žalobce, jež vnímal jako srovnatelné s diagnózou inkontinence stolice, a vyšla naopak z formální definice zmíněné diagnózy (žalobcem v podání ze dne 6. 12. 2021 zpochybňované), jež u něj podle zdravotní dokumentace nebyla splněna. Posléze na dotaz soudu ještě doplnila, že zdravotní stav popsany dne 28. 5. 2015 (jiný lékařský nález před 4. 4. 2019 není k dispozici) rozhodně svou funkční tíží není srovnatelný s postižením fekální inkontinencí. Posudková komise nicméně uznává, že popis zdravotního postižení v lékařských zprávách ze dne 4. 4. 2019 a 27. 6. 2019 je totožný.
30. V této situaci soudu nezbylo než respektovat právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55, že onemocnění popsané v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 je onemocněním odpovídajícím položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesu pracovní schopnosti o 70 %. Jestliže posudková komise uznává, že onemocnění v lékařské zprávě ze dne 4. 4. 2019 je totožné jako to, jež popisuje lékařská zpráva ze dne 27. 6. 2019, pak s ohledem na vázanost soudu a žalované dříve vysloveným právním názorem v totožné věci (jde o spor totožných účastníků o totožný nárok za časové období, jež bylo v předchozím řízení otevřeno soudnímu přezkumu) nezbyvá než uzavřít, že invalidita žalobce ve třetím stupni byla dána i k datu 4. 4. 2019. Vzhledem k tomu, že totožný zdravotní stav přetrvával přinejmenším až do roku 2020 (patrně však trvá nadále), není pochyb o tom, že se jedná o dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav. Soud přitom nemohl zohlednit nynější odlišné posudkové podřazení popsání zdravotního stavu posudkovou komisi, neboť vlastní posudkové zařazení je právním hodnocením, jež sice posudkové komisi, třebaže jde o znalecký orgán svého druhu, s ohledem na platnou právní úpravu v oblasti práva sociálního pojištění a zabezpečení náleží, avšak brání mu v tom zásada vázanosti již vysloveným právním názorem v totožné věci. Daná právní otázka již totiž byla pravomocně ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou rozřešena a samotná posudková komise potvrdila, že skutkový stav dne 4. 4. 2019 byl totožný jako dne 27. 6. 2019. V důsledku toho soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí i tentokrát zrušit, jelikož vychází z nesprávného právního závěru, že v zásadě neměnný zdravotní stav v době od 4. 4. 2019 do 27. 6. 2019 nezakládal invaliditu žalobce. Z dříve již soudem vysloveného právního závěru (posudkového zařazení) a závěru posudkové komise o totožnosti zdravotního stavu je totiž zřejmé, že i ve zmíněném období byl žalobce invalidním ve třetím stupni. I kdyby však soud nebyl striktně vázán dříve vysloveným právním názorem, soud hodnotí posudkové hodnocení obsažené v posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020 (co do posudkového podřazení zjištěného zdravotního stavu, nikoliv co do data vzniku invalidity) jako přesvědčivější, a to právě proto, že se neomezuje jen na formální naplnění diagnostických znaků v podobě postižení análního svěrače, ale na faktické projevy onemocnění a jejich

srovnatelné funkční dopady se stavy podchycenými položkou 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Ostatně hodnocení invalidity by se mělo zakládat právě na hodnocení funkčních dopadů, čemuž odpovídá právě definice fekální inkontinence, na niž poukazuje žalobce a z níž evidentně vycházela posudková komise v roce 2020, spíše než úzká definice použitá posudkovou komisí v roce 2021.

31. Pokud jde však o období předcházející datu 4. 4. 2019, soudu s ohledem na posudkovou komisí v doplňujícím posudku ze dne 21. 10. 2021 popsanou skutkovou odlišnost nic nebrání převzít posudkové závěry, jež ostatně s ohledem na vskutku podstatně mírnější povahu obtíží referovanou v roce 2015 by nebyly ani v rozporu s posudkovým náhledem vysloveným původně v posudku ze dne 29. 7. 2020. Tehdejší zdravotní obtíže skutečně nedosahovaly tíže jakkoliv srovnatelné s postižením fekální inkontinencí a nemohly by vést k invaliditě ani v prvním stupni. Vzhledem k tomu, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav musí být objektivně prokázán, k čemuž slouží lékařské zprávy, neboť v zásadě jen lékař má potřebnou odbornost k diagnostickému zhodnocení zdravotního stavu, a vzhledem k tomu, že k vývoji stavu od roku 2015 do 4. 4. 2019 není dostupná žádná lékařská dokumentace, která by umožňovala prokazatelně určit, kdy zdravotní postižení žalobce dosáhlo tíže, jež vedla v předchozím soudním řízení k závěru o invaliditě žalobce, nezbývá než vyjít z toho, že teprve od 4. 4. 2019 lze najisto stanovit, že projevy střevních obtíží žalobce dosáhly takové závažnosti, že je lze funkčně srovnat s obtížemi při fekální inkontinenci. Lze předpokládat, že právě v té době se zdravotní obtíže žalobce zhoršily natolik, že jej donutily navštívit specializovaného lékaře. Před 4. 4. 2019 tedy nebylo prokázáno, že by byl žalobce invalidní.
32. Byť náhlý vznik invalidity třetího stupně, aniž by mu předcházela invalidita nižších stupňů, nejde-li o náhlé postižení dané úrazem, náhlou příhodou či onkologickou diagnózou, není zcela obvyklý, v dané situaci je vysvětlitelný odlišnou příčinou hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti u položek 6 a položky 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Zatímco u zdravotního postižení divertikulitidou funkční omezení vyplývá v zásadě z nutnosti omezit pracovní výkon s ohledem na hrozící podvýživu (což ovšem není případ žalobce, a proto jej nelze hodnotit v rámci vyšších položek) a zvýšenou potřebou dostupnosti toalety, v jediném a vysokém hodnocení poklesem pracovní schopnosti o 70 % v případě inkontinence stolice se primárně projevuje spíše společenské vyloučení postiženého, jelikož s tím spojená neschopnost standardního využití WC dotčenou osobu nepochybně společensky stigmatizuje z důvodů, jež žalobce v žalobě nastiňuje, a i přes eventuální zachovanou faktickou pracovní schopnost při použití běžně dostupných inkontinenčních pomůcek ji prakticky vylučuje z pracovního trhu. Důvodem náhlé invalidizace v důsledku takto odlišně motivované právní úpravy je proto (není-li ohrožena výživa postiženého) až taková tíže střevního onemocnění, která dlouhodobě na denní bázi způsobuje neschopnost včasného využití WC ani v řádu několika málo minut.
33. Vzhledem k tomu, že soud nemá důvodu zpochybňovat odbornou schopnost posudkové komise posoudit míru shody mezi obtížemi popisovanými v lékařských zprávách ze dne 4. 4. 2019 a 27. 6. 2019, popřípadě posudkově zhodnotit obtíže diagnostikované v lékařské zprávě ze dne 28. 5. 2015, a vzhledem k tomu, že toto hodnocení se jeví být přiléhavé jak obsahu shromážděné lékařské dokumentace, tak i posudkovým kritériím, soud v rozsahu, v němž to umožňuje jeho vázanost dříve vysloveným právním názorem, z posudků ze dne 22. 7. 2021 a 21. 10. 2021 vyšel. Soud však nemůže akceptovat závěr, že by od 4. 4. 2019

nebyl žalobce postižen zdravotním postižením odpovídajícím svou tíží inkontinencí stolice. V tomto směru považuje (nehledě na svou vázanost dříve vysloveným právním názorem) za přesvědčivější posudkové zařazení vyslovené v posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020, jež je nepochybně přenositelné i na tehdy výslovně nezmiňovanou lékařskou zprávu ze dne 4. 4. 2019.

34. S ohledem na uvedené proto soud dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního názoru. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
35. Pokud jde ovšem o druhou a třetí skupinu žalobních bodů, soud se musí ztotožnit se žalovanou, že dané otázky (datum splatnosti důchodu a způsob jeho výplaty) vybočují z předmětu řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. O daných otázkách nebylo a ani nemělo být napadeným rozhodnutím rozhodováno. Bez ohledu na to, jestli v daných záležitostech byl postup žalované správný nebo ne, by tedy vyřešení těchto otázek nemohlo být důvodem zrušení napadeného rozhodnutí. Tyto žalobní body tudíž pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí nemohou být důvodné, nehledě na to, že žalobce již na nich v dalším průběhu soudního řízení netrval.
36. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a současně je povinna mezi podklady svého rozhodnutí zařadit i posudky posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7. 2021 a 21. 10. 2021 (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). Nepřehlédne přitom ovšem, že je vázána právním názorem vysloveným již v rozsudku ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55, že onemocnění popsané v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 je onemocněním odpovídajícím položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesu pracovní schopnosti o 70 % a z posudkových závěrů tak bude vycházet jen do té míry, pokud tomuto závaznému právnímu názoru neodporují. Pro úplnost nicméně soud považuje za potřebné uvést, že vázanost tímto právním názorem se vztahuje jen k časovému období, jež bylo otevřeno soudnímu přezkumu v řízení sp. zn. 49 Ad 39/2019, tj. k období do 4. 10. 2019. Nebylo by vyloučeno, aby žalovaná posudkové hodnocení pro následující období případně i přehodnotila, ovšem s ohledem na následné přiznání vyššího starobního důchodu, jež potvrzuje i obsah správního spisu, je tato úvaha již čistě hypotetická.
37. Soud neprováděl důkaz žalobcem v žalobě navrhanými listinami, jelikož jsou součástí předloženého správního spisu, neboť z nich soud bez dalšího vychází (správní spis není předmětem dokazování). Konečně soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz ani potvrzením Úřadu práce České republiky, jelikož ze správního spisu je seznatelné, že žalobce byl od roku 2017 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, a navíc otázka získané doby pojištění není předmětem sporu. Znalecký posudek nebylo zapotřebí vypracovávat, neboť posudek posudkové komise ze dne 29. 7. 2020 s dílčím doplněním posudky z roku 2021 v jejich použitelné části považuje soud za plně dostačující pro řádné zhodnocení skutkového stavu.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11 505,35 Kč. Tuto částku tvoří odměna za pět úkonů právní služby po 1 000 Kč [příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky a účast na jednání Posudkové komise MPSV v Praze dne 21. 10. 2021 a u soudu dne 6. 12. 2021 v trvání do dvou hodin – § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) spolu s pěti paušálními částkami jako náhradou hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, náhradou za promeškaný čas 12 půlhodin á 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, cestovným dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu, § 157 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a §§ 1 a 4 vyhlášky č. 589/2020 Sb. ve znění vyhlášky 375/2021 Sb. ve výši 874,33 Kč odpovídajícího náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem zástupce žalobce a sídlem Posudkové komise MPSV v Praze (Kolín-Praha) a zpět osobním automobilem Škoda Octavia při vzdálenosti tam a zpět celkem 146 km, spotřebě v kombinovaném provozu 4,7 l benzínu automobilového 95 oktanů na 100 km, sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a průměrné ceně paliva 33,80 Kč/l, cestovným ve výši 934,22 Kč odpovídajícího náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem zástupce žalobce a sídlem soudu (Kolín-Praha) a zpět osobním automobilem Škoda Octavia při vzdálenosti tam a zpět celkem 156 km, spotřebě v kombinovaném provozu 4,7 l benzínu automobilového 95 oktanů na 100 km, sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a průměrné ceně paliva 33,80 Kč/l a konečně náhradou za 21 % DPH dle § 57 odst. 2 s. ř. s. z předchozích položek ve výši 1 996,81 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení za sepis podání ze dne 6. 12. 2021 soud žalobci nepřiznal, neboť podání mohlo být (a také bylo) předneseno ústně u jednání soudu konaného téhož dne. Jednalo se tak o neúčelně vynaložený náklad.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. prosince 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

